

Publicerad 2006-06-22 17:50 av mandix

En liten novell...

Sandra (novell)

Sandra bodde i förorten. Hon och hennes mamma och pappa hade bott där ett tag.

Hon trivdes bra i den nya skolan. Hon hade fått ganska många nya kompisar, framför allt Nina, som var hennes bästa vän.

Sandra och Nina var 12 år. De hade precis börjat 6:an.

Eftersom de gick i olika klasser så hade de inte lektionerna tillsammans.

Det var fredag och de bestämde att de skulle träffas på parkeringen efter skolan.

De möttes där och gick hem till Sandra. Nina skulle sova över där.

De låg och pratade och skrattade hela kvällen innan de tillslut somnade.

Nästa dag så skulle de in till stan. De gick och pratade på vägen till perrongen.

Väl framme så stog de vid kanten av perrongen och väntade i duggregnet.

Nina såg att Sandra såg ledsen ut.

- Vad är det? frågade Nina.

- Nej, inget. Är bara lite trött. sa Sandra.

Det blev tyst en lång stund.

- Tänk om jag skulle falla. sa Sandra tyst.

Mycket tyst.

- Nej. sa Nina. Nej, du kan inte.

Sandra förblev tyst.

När dom hörde tåget komma runt kröken sprang Sandra bort på perrongen. Bort mot det håll som tåget skulle komma in ifrån.

- NEJ! skrek Nina, men det var för sent. Hon hade hoppat.

Nina kände det som om magen försvann. Hon förstog inte.

Ambulansen kom och tog med Nina, men hon slet sig loss. Hon ville inte ha någon hjälp. Hon sprang hela vägen hem.

Ingen var hemma. Mamma jobbade sent och pappa var på konferens.

Hon sprang uppför trappan till sitt rum. Hon la sig på sängen och grät i floder.

Hur skulle hon kunna leva?

Hon sträckte sig efter dagboken, för att skriva ner vad som hänt.

Men nyckeln var borta.

Men där låg en lapp.

På den stod:

"Förlåt, men jag var tvungen. Jag mådde fruktansvärt.

Jag kommer aldrig att glömma dig.

Du var mitt livs ljus.

Din Sandra\"

Nina tänkte:

\"Varför? Varför berättade du inte? Vi kunde ha klarat det tillsammans!\"

Nina bestämde sig.

Hon höllde ut kanske 10-11 stycken i handen, och gick och la sig på soffan.

I famnen hade hon ett inramat foto på henne och Sandra, tillsammans, skrattande.

I handen hade hon en lapp.

Hon stoppade pillrena i munnen. Tuggade dem hårt och snabbt.

- Nu kommer jag, Sandra. var det sista orden som kom över hennes läppar.

Veronica, Ninas mamma, hittade sin dotter död i soffan, med ett foto på henne och hennes bästa vän Sandra i famnen och en lapp i handen.

\"Förlåt. Jag älskar er, men jag gjorde det för Sandra.\"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren mandix med Poeter.se id #9252 innehar upphovsrätten